

Pățimesc amintirile și ard

Agafia

iubite,
te caut atât în necuprinsul meu
încât lăcrimează așteptarea rostogolită
prin corbi și castani;
sunt tot mai sărace cuvintele ce mi-au rămas,
am să le strâng să-mi fie pernă
când noaptea greu se reazămă de pleoape
și neagră-mi crește ziua.
pățimesc amintirile și ard
și tot mai adânc aud cum se sting
păsările noastre albe.
dar cui să-i mai spun
și cine să audă
în nopțile cu miros de lămâiță
copila aceea cu ochi de chilimbar
și râs de miozotis
cum trece dureros de tăcută,
oarbă și surdă la viclenia timpului.
am să-mi așez zilele rămase
în brațele ei
niciodată înclinate spre apus,
cu o sete verticală de înalt,
să simt cum alunec
în verde și norii
până când mă voi așeza descântec
să mă toarcă pământul
fir de iarbă, fir de apă
sau alt călător.
da-mi mâna și-o floare de lotus
să-mi lumineze drumul la răsăritul iubirii!